

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117011170
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7117011170.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovéj a JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovej v trestnej veci proti obžalovanému G.. G. D. a spol. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaných a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 5T/49/2017 zo dňa 13. 5. 2020, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 22. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u všetkých obžalovaných.

Obžalovanému G.. G. D., nar. XX. júna XXXX v L.,
trvalý pobyt L., E.
č. 7, prechodný pobyt E. nad
F., časť R. č. XX

u k l a d á

podľa § 364 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere

9 (deviatich) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určuje skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Obžalovanému B.. G. D., nar.X.septembra XXXX v L.,
trvalý pobyt L., Q. č. XX

u k l a d á

podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu určuje skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Obžalovanému B.. R. D., nar. XX. novembra XXXX
v L., trvalý pobyt L.,
E. č. 7, prechodný
pobyt L., D. č. XX
u k l a d á

podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný
trest odňatia slobody vo výmere

2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určuje
skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaných G.. G. D., B.. G. D. a B.. R. D..

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I rozsudkom sp. zn. 5T/49/2017 zo dňa 13. 5. 2020 uznal obžalovaného G.. G. D. vinným zo spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., obžalovaného B.. G. D. z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a obžalovaného B.. R. D. zo spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

v Košiciach dňa 22.11.2015 v čase o 03:14:15 h na Hlavnej ulici č. 108 pred pizzeriou Borsallino po tom, ako obvinení odvrátili fyzický útok C. Q. proti B.. R. D. a napriek tomu, že už zo strany C. Q. nedochádzalo k útoku a útok ani nehrozil, pričom v ďalšom útoku im chceli zabrániť Y. L., Q. L. a W. H., B.. G. D. stiahol W. H. na stranu, ktorého tam kopal a udieral rukami do oblasti tváre a spôsobil mu zmliaždenie prednej plochy tváre, zmliaždenie okolo ľavej očnénice, zlomeninu nosových kostí s posunom úlomkov, zlomeninu nosovej priehradky s posunom úlomku a psychosomatický šok ľahkého stupňa, podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva s dobou liečenia a práceneschopnosti do 3 dní, medzitým B.. R. D. a G.. G. D. pokračovali v útoku na C. Q., kde Y. L. spolu so Q. L. sa ich snažili od C. Q. odtrhnúť, načo B.. R. D. zhodil Y. L. na C. Q. a následne ju jedenkrát udrel do záhlavia a spôsobil jej zmliaždenie záhlavnej oblasti hlavy, podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, s dobou liečenia a práceneschopnosti 3 dni, následne Q. L. G.. G. D. jedenkrát udrel chrbtom pravej ruky do oblasti tváre, čím jej spôsobil poranenie nosa a okamžite na to B.. R. D. taktiež pristúpil k Q. L., ktorú pohybom zhora nadol pravej a následne ľavej ruky strhol na zem a jedenkrát ju kopol, pričom jej zasiahol zadnú časť hlavy, krku a ramena, čím jej spôsobil zmliaždenie záhlavnej oblasti, otras mozgu, zmliaždenie v oblasti krčnej chrbtice, podvrtnutie v krčnej chrbtici, zmliaždenie steny hrudníka vľavo, podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, s dobou liečenia a práceneschopnosti do 8 týždňov a v príčinnej súvislosti s útokom utrpela adaptačnú poruchu trvajúcu viac ako 3 mesiace, následne po tomto útoku sa B.. R. D. vrátil k C. Q., kde spolu s G.. G. D., až do príchodu hliadky príslušníkov PZ, päťami útočili na C. Q., ktorému svojím útokom spôsobili zmliaždenie temennej oblasti hlavy na viacerých miestach, zmliaždenie v oblasti krčnej chrbtice, podvrtnutie krčnej chrbtice, zmliaždenie v driekovej oblasti vľavo, zmliaždenie ľavej obličky s krvácaním do moču a psychosomatický šok ľahkého stupňa, podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, s dobou liečenia a práceneschopnosti najmenej 14 dní,

Súd im za to uložil :

obžalovanému G.. G. D. podľa § 364 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šiestich mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určil obžalovanému skúšobnú dobu vo výmere dvanásť mesiacov.

Obžalovanému B.. G. D. podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ a § 56 ods. 2 Tr. zákona peňažný trest vo výške 500,- eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere troch mesiacov.

Obžalovanému B.. R. D. podľa § 364 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona súd pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určil obžalovanému skúšobnú dobu vo výmere troch rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému B.. G. D., aby nahradil poškodenému W. H., nar. XX. septembra XXXX v L. V., trvale bytom L., L. č. XX, škodu vo výške 1115,40 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému B.. R. D., aby nahradil poškodenej Q. L., nar. XX. januára XXXX v L., trvale bytom L., T. č. XX škodu vo výške 2574 eur, poškodenej Y. L., nar. XX. novembra XXXX v L., trvale bytom L., L. č. XX škodu vo výške 429 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni. a.s., Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874 škodu vo výške 751,24 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému G.. G. D., aby nahradil Q. L., nar. XX. januára XXXX v L., trvale bytom L., T. č. XX škodu vo výške 257,40 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovaným G.. G. D. a B.. R. D., aby spoločne a nerozdielne nahradili poškodenému C. Q., nar. 8. júna XXXX v L., trvale bytom L., H. č. XX škodu vo výške 2145 eur a Dôvere - zdravotná poisťovňa, a.s., Einsteinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 942 436 škodu vo výške 57,69 eur.

Proti tomuto rozsudku zahlásili odvolanie obžalovaní G.. G. D., B.. G. D. a B.. R. D. priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 13. 5. 2020 a prokurátor vo vzťahu k obžalovaným G.. G. D. a B.. R. D. vo vzťahu k výroku o vine, aj treste a vo vzťahu k B.. G. D. vo vzťahu k výroku o treste.

V písomných dôvodoch odvolania krajský prokurátor uviedol, že vo vzťahu k obžalovanému G.. G. D. sa domáha uznania viny z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 Trestného zákona, ako aj podľa odseku 3 písm. c/ Trestného zákona, teda z uznania spôsobenía ťažkej ujmy na zdraví poškodenej Q. L. za súčasnej zmeny skutkovej vety. Okresný súd totiž vo vzťahu k poškodenej Q. L. napriek konštatovaniu o spôsobení adaptačnej poruchy trvajúcej viac ako 3 mesiace v príčinnej súvislosti s útokom v skutkovej vete v kvalifikácii právne toto konštatovanie zúžil len na konanie Ing. R. D., teda na osobu, ktorá spôsobila poškodenej najzávažnejšie zranenia. Zo znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie C.. G.. C. Z., i z vyjadrenia znalca psychiatra však vyplynulo, že psychiatrické ochorenie Q. L. bolo spôsobené ako dôsledok celkového incidentu z 22. 11. 2015, teda celkového strachu, úzkosti a obáv a nielen zo spôsobenia selektívneho čiastočného útoku jedného z dvoch útočníkov. Znalec - psychiater vo svojich podaniach uviedol ako bol narušený obvyklý spôsob života poškodenej tak v profesnej, záujmovej, spoločenskej a športovej činnosti. Viackrát to rozviedla detailne aj poškodená Q. L., naposledy na hlavnom pojednávaní dňa 13. 05. 2020, kedy vypovedala, že v dôsledku incidentu musela zmeniť aj spôsob svojej ďalšej profesnej činnosti i charakter práce.

Zastáva názor, že pri posudzovaní ublíženia na zdraví zo strany viacerých páchatel'ov konajúcich v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. spočívajúcom v psychickej ujme nemožno oddeľovať a

posudzovať samostatne podiel zavinenia každého útočníka. Z týchto dôvodov mal okresný súd uznať aj G.. G. D. vinným z ťažšieho trestného činu ublíženia na zdraví a uložiť mu zákonite prísnejší trest a súčasne zmeniť skutkovú tak, aby z nej nevyplývalo, že ťažšiu ujmu na zdraví Q. L. spôsobil len G.. R. D.. Vo vzťahu k obžalovanému B.. G. D. sa domáha uloženia prísnejšieho trestu, keďže peňažný trest 500 eur za skutok s brutálnym kopaním a bitím v skupine útočníkov a spôsobením zlomeniny nosových kostí s posunom úlomkov, nevystihuje všetky predpoklady zásad ukladania trestu v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona. Navyiac obžalovaný B.. G. D. neprejavil ani náznak ľútosti, resp. asertívneho správania v priebehu celkového trestného konania, a to ani po odstupe času. Vo vzťahu k obžalovanému B.. R. D. sa domáha zmeny formulácie skutkovej vety tak, aby z nej nevyplývalo, že následky útoku tak fyzické, aj psychické vo vzťahu k poškodenej Q. L. spôsobil len B.. R. D., ale vo vzťahu k adaptačnej poruche aj obžalovaný G.. G. D.. Súčasne vo vzťahu ku všetkým trom obžalovaným napáda výrok o treste aj tým, že zastáva názor o potrebe uloženia povinnosti ospravedlnenia podľa § 51 ods. 4 písm. e/ Trestného zákona ako formu morálneho odškodnenia poškodených a nevyhnutnosti vyvolania výchovného účinku u obžalovaných, vzhľadom na ich doterajšie správanie.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Košiciach zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na nové konanie a prejednanie.

Obžalovaní v písomne odôvodnenom odvolaní prostredníctvom svojho obhajcu uviedli, že sa v celom rozsahu pridriavajú nimi prezentovanej argumentácie a odvolacie námietky uvedené v odvolaní zo dňa 5. 4. 2019 boli síce predmetom prieskumu odvolacím súdom, avšak zo zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/60/2019 zo dňa 6. 11. 2019 je zrejmé, že tento sa s nimi nezaoberal a osobitne nevyhodnocoval. Sú toho názoru, že medzi deklarovanými skutkovými zisteniami existuje dialektický rozpor, keď súd prvého stupňa na strane jednej časovo ohraničil moment trvania útoku zo strany poškodeného Q. na obžalovaného R. D. na 03:14:15, kedy podľa názoru súdu poškodený Q. je fyzicky paralyzovaný, avšak na strane druhej deklaruje a zaznamenáva fyzické aktivity poškodeného Q. v čase 03:14:18 spočívajúce v pohyboch ruky smerom k obžalovanému R. D. a rovnako tak fyzické aktivity spočívajúce v niekoľkých pohyboch nohami (nožnice), tieto však bagatelizuje, vzhľadom na to, že žiaden z týchto úderov, či kopov nezasiahol žiadneho z obžalovaných a teda v konečnom dôsledku týmito fyzickým aktivitám, z hľadiska posudzovania prípadnej obavy z pokračovania, či trvania útoku, zo strany poškodeného Q. neprisudzuje žiaden význam. S prezentovanými zisteniami a závermi súdu I. stupňa sa nemožno stotožniť bez výhrad. Predovšetkým popisované fyzické aktivity poškodeného v čase 03:14:18, teda 3 sekundy po čase (03:14:15), na ktorý mal pripadnúť koniec útoku vedeného poškodeným Q. na obžalovaného R. D. nemožno bagatelizovať len preto, že tieto fyzické aktivity (čiastkové útoky) nezasiahli nikoho z obžalovaných. Je potrebné si uvedomiť, že fyzické aktivity - spôsob pokračovania v útoku poškodeným Q. v čase 03:14:18 boli objektívne limitované aktívnou obranou (pomocou v nutnej obrane) zo strany obžalovaných G. a G. D.. Niet žiadnych pochybností o tom, že poškodený Q. nebyť aktívnej pomoci v nutnej obrane obžalovanými G. a G. D., by pokračoval v útoku vedenom na obžalovaného R. D.. Práve pretrvávajúca fyzická aktivita (čiastkové útoky) poškodeného v čase po 03:14:15 svedčí o tom, že útok z jeho strany trval, resp. nepominula hrozba, že v predmetnom útoku bude pokračovať. Z hľadiska posúdenia existencie obavy z trvania, či pokračovania v útoku zo strany poškodeného Q. sa javí podstatným a determinujúcim vecná a časová kauzalita (kontinuita) medzi konaním poškodeného do momentu 03:14:15 a následne v čase 03:14:18. Sú toho názoru, že časové ohraničenie útoku zo strany poškodeného Q. na R. D. na čas 03:14:15 súdom I. stupňa je účelové, motivované snahou o legitimizovanie a legalizovanie konania ďalších poškodených H., Y. a Q. L., ktorí pribehli na pomoc poškodenému Q., ktorý v tom čase strácal fyzickú prevahu nad obžalovanými. Za týchto okolností potom konanie poškodených Y. a Q. L., ako aj H. nepožíva spoločenskú ochranu a nemožno ho označiť ani za legálne, či legitímne. Jednoducho Trestný zákon neposkytuje právnu ochranu osobám, ktoré pomáhajú skutočnému útočníkovi a to ani v tom prípade, ak sa takýmto osobám zo subjektívneho hľadiska môže javiť ich konanie ako legitímne, či legálne. Inými slovami povedané, konanie v nutnej obrane neprichádza do úvahy voči osobám, ktoré už konajú v nutnej obrane, či poskytujú pomoc v nutnej obrane, takéto konanie totiž nevykazuje symptómy pomoci v nutnej obrane, ale pomoci v útoku útočníkovi. Z uvedeného dôvodu potom aj následné konanie obžalovaných voči poškodeným Y. a Q. L., ako aj voči H. smerovalo voči pomocníkom útočníka a preto takéto konanie zo strany obžalovaných je spoločensky prospešné, absentuje v ňom elementárny znak trestnosti činu a tým je jeho protiprávnosť, čo vo svojich dôsledkoch zakladá (pri splnení ďalších zákonných znakov ustanovených v § 25 Tr. zák.) okolnosť vylučujúcu protiprávnosť a tým aj beztrestnosť pre osoby konajúce za týchto okolností.

Rovnako namietajú nesprávnosť skutkových zistení deklarovaných súdom I. stupňa v napadnutom rozsudku vo vzťahu k následku, vo forme ublíženia na zdraví u poškodeného Q.. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia založil v rozhodujúcej miere na zisteniach a záveroch znalca z odvetvia traumatológie a podľa ich názoru znalcom deklarované závery musia mať svoj základ v exaktných diagnostických (odborných) zisteniach a nemôžu byť výsledkom svojoľnej úvahy, či domnienok znalca. V danom prípade deklarované závery znalca z odboru traumatológie vo vzťahu k pomliaždeniu obličky u poškodeného Q. nemajú oporu v žiadnom z diagnostických vyšetrení, ktoré poškodený absolvoval bezprostredne po skutku, vrátane USG vyšetrenie, ktoré vylúčilo tak pomliaždenie obličky, ako aj prípadnú kauzalitu medzi mikroskopickým krvácaním do moču a poranením obličiek, či močového mechúra alebo močových ciest. Vyšetrenie USG deklaruje, že mikroskopické krvácanie do moču je neznámej etiológie. Namietajú aj skutkové zistenia deklarované v napadnutom rozsudku vo vzťahu ku konaniu obžalovaného Ing. G. D., ktorý podľa konštrukcie skutkovej vety napadnutého rozsudku mal siahnuť Fr. H. na stranu, ktorého tam mal kopať a udierať rukami do oblasti tváre a spôsobiť mu aj deklarované poranenia. Deklarovaný skutkový záver súd I. stupňa ustálil primárne na základe výpovede samotného poškodeného H. a podporne aj na základe výpovede svedka N. a obrazového záznamu vyhotoveného bezpečnostnou kamerou umiestnenou na objekte MARAX s.r.o. Výpoveď svedka N. považujú za absolútne nehodnovernú z dôvodu absencie jej autenticity, keď tento procesne vo veci vypovedal až potom, čo ho oboznámil s obsahom obrazového záznamu z bezpečnostnej kamery vyšetrovateľ z dôvodu, aby si urobil lepšiu predstavu ako to vlastne bolo. Navyše jeho výpoveď je aj v rozpore s obsahom obrazového záznamu, podľa ktorého svedok N. ako člen motorizovanej hliadky PZ prichádza na služobnom aute na miesto incidentu (skutku) v okamihu, keď konflikt medzi obžalovaným G. D. a poškodeným Fr. H. už nepokračoval. Z obsahu obrazového záznamu nevyplývajú skutkové zistenia deklarované v napadnutom rozsudku, aby obžalovaný G. D. mal poškodeného Fr. H. kopať a udierať na zemi. Znalec z odboru traumatológie pripustil vznik predmetných poranení u poškodeného Fr. H. z hľadiska mechanizmu ich vzniku a tým spôsobom, pádom poškodeného na dlažbové kocky.

Vo vzťahu k uplatnenej právnej kvalifikácii skutku podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uviedli, že na prípadnú trestnosť obžalovaných za tento prečin nie je naplnený materiálny znak a to vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaných, je závažnosť činu nepatrná. Jednoducho celý incident bol vyvolaný brutálnym fyzickým útokom C. Q. na R. D., pričom konanie obžalovaných bolo len reakciou na tento útok, motivované snahou pomôcť bezvládne ležiacemu bratovi R. D. a zabrániť tak C. Q. v pokračovaní v útoku. Vzhľadom na uvedené skutkové okolnosti miera zavinenia v konaní obžalovaných je nepatrná.

Namietajú aj dôvodnosť uplatnenej právnej kvalifikácie skutku, ktorý je kladený za vinu obžalovanému B.. R. D., aj ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 3 písm. c/ Tr. zák., nakoľko ani doplneným dokazovaním vykonaným v intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach sa nepodarilo odstrániť dôvodné pochybnosti týkajúce sa následku vo forme ujmy na zdraví u poškodenej Q. L., osobitne vo vzťahu k intenzite tejto ujmy počas doby jej práceneschopnosti, teda pochybnosti týkajúce sa dôvodnosti uplatnenej právnej kvalifikácie predmetnej ujmy na zdraví ako ťažkej ujmy na zdraví podľa § 123 ods. 3 písm. 1, ods. 4 Tr. zák. Krajský súd v Košiciach v tejto súvislosti vyslovil v zrušujúcom uznesení právny názor, že súd I. stupňa sa v napadnutom rozsudku presvedčivým spôsobom nevysporiadal so závermi, ktoré vyplynuli zo znaleckého dokazovania z odvetvia traumatológie. V tejto súvislosti upriamil pozornosť súdu I. stupňa na výsluch znalca G.. V. na č.l. 383- 400, z ktorého vyplynulo, že znalec sa vyjadril aj k tomu, že podľa odporúčania ošetrojúceho lekára zo dňa 08.01.2016 bolo indikované nosenie tzv. Shanzovho goliera aj po tomto období, na základe čoho znalec dedukoval, že bolesť, limitácia a obmedzenie krčnej chrbtice muselo byť značného charakteru. S prezentovaným právnym záverom Krajského súdu v Košiciach ohľadom neúplnosti skutkových zistení, ku ktorým dospel súd I. stupňa v napadnutom rozsudku, sa nemožno stotožniť bez výhrad.

Uviedli ďalej, že poškodená neabsolvovala po chirurgicko- traumatologickom vyšetrení dňa 04.12.2015 žiadne ďalšie kontrolné vyšetrenie a to napriek tomu, že jej takéto kontrolné vyšetrenie bolo predpísané o týždeň po vyšetrení, ktoré absolvovala dňa 04.12.2015. Zároveň v súvislosti s diagnostikovaným poranením krčnej chrbtice nebola poškodená indikovaná medikamentózna liečba analgetikami so zvýšeným tlmiacim účinkom, čo by nepochybne evokovalo závery o zvýšenej intenzite predmetného poranenia, ktoré by poškodenú závažným spôsobom ovplyvňovali v obvyklom spôsobe života. Sú toho názoru, že poškodená v období po 22.12.2015, kedy absolvovala kontrolné vyšetrenie u neurológa nepociťovala (ani subjektívne) žiadne zdravotné symptómy súvisiace s diagnostikovaným podvrtnutím krčnej chrbtice, ktoré by odôvodňovali právny záver, že táto porucha zdravia závažným spôsobom ovplyvňovala jej obvyklý spôsob života, ako to má na mysli ustanovenie § 123 ods. 3 písm. i/, ods. 4 Tr.

zák., ktoré je potrebné interpretovať a aplikovať obligatórne vo vzťahu k úvahám (právnym záverom) o existencii ťažkej ujmy na zdraví, čo by odôvodňovalo aj legitimitu úvah o uplatnení sprísnenej právnej kvalifikácie predmetného skutku ako trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. Navyše legitimita takýchto úvah je absolútne vylúčená vo vzťahu k obžalovanému B.. R. D., u ktorého znalec G.. V. hodnotí ním vedený čiastkový útok voči poškodenej Q. L. ako útok s nízkou intenzitou, ktorý objektívne nebol spôsobilý spôsobiť následok vo forme ujmy na zdraví predpokladaný v ustanovení § 123 ods. 3 písm. i/, ods. 4 Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto navrhli, aby krajský súd ako odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

K odôvodneniu odvolania prokurátora krajskej prokuratúry sa vyjadrili poškodení prostredníctvom svojho splnomocnenca. Uviedli, že hlavnou odvolacou námietkou prokurátora je skutočnosť, že okresný súd neuznal u obžalovaného G.. G. D. vo vzťahu k poškodenej Q. L. aj právnu kvalifikáciu jeho konania podľa § 156 ods. 3 písm. c/ Tr. zák., teda zo spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví. Okresný súd vo svojom rozhodnutí nekvalifikoval konanie obžalovaných G.. G. D. a B.. R. D. podľa § 156 v jeho kvalifikovanej forme podľa ods. 3 a spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví zúžil len na konanie B.. R. D., ktorý spôsobil poškodenej Q. L. najzávažnejšie zranenia. Znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia psychiatrie C.. G.. C. Z. označil ako následok útoku u poškodenej Q. L. vznik adaptačnej poruchy s prejavmi strachu, úzkosti, obáv, narušením spánku, zhoršením schopnosti sústredenia s tendenciou k sociálnej izolácii a vyhýbaním sa spoločenským aktivitám. Poškodená strana je v zhode s názorom prokurátora presvedčená, že psychiatrické ochorenie Q. L. bolo spôsobené ako následok udalosti zo dňa 22. 11. 2015, ktoré treba vnímať ako ucelený útok, pričom následky tohto útoku pretrvávajú dodnes. E. poškodená Q. L. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 13. 5. 2020 uviedla, že v dôsledku útoku musela zmeniť svoj obvyklý spôsob života, charakter práce, a útok ovplyvnil jej ďalšiu profesijnú činnosť. Z toho dôvodu nemožno tento útok zúžiť len na konanie jedného obžalovaného, ale kvalifikačný znak spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví podľa § 156 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 3 písm. i/, ods. 4 Trestného zákona je nepochybne naplnený aj u obžalovaného G.. G. D..

Poškodená strana zároveň súhlasí s odôvodnením odvolania prokurátora KP, že by bolo namieste uvažovať o uložení prísnejších trestov u všetkých troch obžalovaných. Primárnym účelom trestu je ochrana spoločnosti pred páchatelom trestného činu, vyjadrená vo forme represie. Cieľom uplatňovania tejto zásady je uložiť páchatelovi trestného činu trest vo forme ujmy na osobnej slobode, majetkových alebo iných právach. Spoločnosti ide vo vyjadrenom treste aj o jej ochranu, teda o zabránenie v páchaní trestnej činnosti a o prevenciu, a to v podobe individuálnej prevencie, t. j. pôsobenia na páchatel'a sankciou tak, aby v budúcnosti viedol riadny život, ako aj vo forme generálnej prevencie, t. j. pôsobenia trestu smerom k ostatným členom spoločnosti tak, aby jednoznačne vnímali, že za porušovanie spoločenských pravidiel môžu byť odsúdení. Podstatnou zásadou pre ukladanie trestu je vyjadrenie morálneho odsúdenia páchatel'a. Súd ukladá trest s prihliadnutím na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatel'a, jeho osobné pomery, ale aj možnosti jeho nápravy. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery sa však má prihliadnuť na konkrétny spôsob spáchania trestného činu (napr. či sa prejavoval chladnou vypočítavosťou, bol dôsledkom precízneho plánovania alebo bol extrémne brutálny), ako aj na jeho konkrétny následok trestného činu. Vzhľadom k závažnosti spáchaných skutkov, kumulácie fyzických (traumatologických) následkov útoku, a následkov na psychike poškodenej Q. L. (ktoré pretrvávajú doteraz), ktoré jednoznačne ovplyvňujú jej osobný a pracovný život a za súčasného zohľadnenia správania obžalovaných počas celého trvania trestného konania bez jediného prejavu ľútosti nad zraneniami, fyzickou a psychickou traumou, ktorú poškodeným spôsobili, by bolo vhodné uloženie prísnejšieho trestu u všetkých troch obžalovaných.

Z uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám.

Krajský prokurátor k odvolaniu obžalovaných sa vyjadril v tom smere, že v celom rozsahu odkazuje na skutkový stav zistený okresným súdom, ako aj na písomné odôvodnenie odvolania prokurátora zo dňa 4. 6. 2020, na ktorom naďalej zotrváva. Predovšetkým poukázal na obrazový záznam o priebehu skutku, ktorý bol okresným súdom v súlade so zákonom vykonaný a jeho obsah bol zákonným spôsobom vyhodnotený. Na základe uvedených skutočností navrhol odvolanie obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Na podklade takto podaných odvolaní odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Krajský súd už v tejto veci dvakrát konal, keď uznesením sp. zn. 8To/28/2018 zo dňa 14. mája 2018 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok sp. zn. 5T/49/2017 zo dňa 22. 11. 2017 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Ďalším uznesením sp. zn. 8To/60/2019 zo dňa 6. novembra 2019 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok sp. zn. 5T/49/2017 zo dňa 13. 2. 2019 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Nosným motívom oboch zrušujúcich uznesení krajského súdu bolo predovšetkým vyriešenie právnej otázky týkajúcej sa ustálenia právnej kvalifikácie konania obžalovaných (podľa obžaloby Ing. R. D. a G.. G. D.) aj ako trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jeho kvalifikovanej podobe podľa ods. 3 písm. c/ Tr. zák., teda spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví ako nedbanlivostného následku.

Už v prvom citovanom uznesení sp. zn. 8To/28/2018 zo dňa 14. mája 2018 vo vzťahu k právnej kvalifikácii podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. vyslovil krajský súd právny názor vo vzťahu k pojmu ublíženia na zdraví a k pojmu sťaženia obvyklého spôsobu života poškodeného so záverom, že pri sťažení obvyklého spôsobu života je potrebné v úzkej kontinuite skúmať a zisťovať a následne právne hodnotiť sťaženie obvyklého spôsobu života vyvolané poruchou telesných, ale i duševných funkcií a tieto následne komplexne hodnotiť v súvislosti s poruchou zdravia v zmysle § 123 ods. 3 písm. i/, ods. 4 Tr. zák. vo vzťahu k závažnosti ovplyvňovania obvyklého spôsobu života poškodenej Q. L..

Okresný súd následne po pribratí znalca z odboru psychiatrie a po vykonaní znaleckého dokazovania opätovne rozhodol tak, že na rozdiel od podanej obžaloby nequalifikoval konanie obžalovaných G.. G. D. a B.. R. D. ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák. v jeho kvalifikovanej forme podľa ods. 3, teda že svojím konaním mali spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a to z dôvodu, že neboli splnené podmienky na takéto posudzovanie v zmysle § 123 ods. 4 Tr. zák. Na tento svoj záver okresný súd poukázal v súvislosti s ustanovením § 123 ods. 3 Tr. zák. s tým, že pre záver ťažkej ujmy na zdraví pri pracovnej neschopnosti trvajúcej najmenej 42 kalendárnych dní sa vyžaduje závažné ovplyvnenie obvyklého spôsobu života, čo okresný súd následne vyhodnotil v tom smere, že u poškodenej Q. L. nebol závažne ovplyvňovaný jej obvyklý spôsob života počas doby trvania jej práceneschopnosti, resp. že nešlo o taký charakter závažného obmedzenia, ktorý by viedol k záveru o ťažkej ujme na zdraví. S týmto vysloveným právnym názorom sa však následne krajský súd v uznesení sp. zn. 8To/60/2019 zo dňa 6. novembra 2019 nestotožnil a to práve s poukazom na ustanovenie § 123 ods. 3 písm. i/, ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 123 ods. 3 písm. i/ Tr. zák. ťažkou ujmu na zdraví sa rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je porucha zdravia trvajúca dlhší čas.

Podľa § 123 ods. 4 Tr. zák. poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas sa pre účely tohto zákona rozumie porucha, ktorá objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť v trvaní najmenej 42 kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného.

Okresný súd už v predchádzajúcom rozhodnutí na základe rozsiahleho dokazovania po vyhodnotení znaleckých posudkov vo vzťahu k poškodenej Q. L. vyhodnotil dobu liečenia práceneschopnosti do 8 týždňov a v príčinnej súvislosti s útokom na jej osobu vyhodnotil, že poškodená Q. L. utrpela Adaptačnú poruchu trvajúcu viac ako tri mesiace, čo už v predchádzajúcom uznesení krajský súd považoval za správne a zodpovedajúce výsledkom dokazovania na hlavnom pojednávaní s tým, že sa stotožnil s

právnym názorom prokurátora jednak v podanej obžalobe a aj v predchádzajúcom podanom odvolaní, že z formálneho hľadiska boli bez akýchkoľvek pochybností naplnené pojmové znaky hodnotenia ujmy na zdraví v zmysle § 123 ods. 3 písm. i/ Tr. zák., pretože porucha zdravia u poškodenej Q. L. trvala viac ako 42 dní v zmysle kogentného ustanovenia ods. 4 citovaného ustanovenia § 123 Tr. zák.

Zároveň krajský súd vyjadril právny názor, ktorý je aktuálny aj v danom štádiu trestného konania, t. j. po ďalšom doplnení dokazovania vo vzťahu k noseniu Shanzovho goliera poškodenou Q. L., že pri právnom hodnotení podľa § 123 ods. 4 Tr. zák. nemožno posudzovať ťažkú ujmu na zdraví jednoznačne len v súvislosti s § 123 ods. 3 Tr. zák., pretože je potrebné závažnosť ovplyvňovania obvyklého spôsobu života poškodeného posudzovať, aj keď by neboli takéto znaky alebo symptómy, na ktoré poukazoval okresný súd a ktoré uvádzal ako porovnateľné v súvislosti s ustanovením § 123 ods. 3 Tr. zák. ako je zmrzačenie, strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti, odkázanie na pomoc inej osoby pri imobilite a podobne. V zmysle uvedeného tak bolo nevyhnutné pre riadne a zákonné ustálenie právnej kvalifikácie doplniť dokazovanie výsluchom poškodenej Q. L. k skutočnostiam týkajúcim sa ovplyvnenia obvyklého spôsobu života poškodenej po dĺžku práceneschopnosti ustálennej správne a v súlade s vykonaným znaleckým dokazovaním okresným súdom už v predchádzajúcom konaní. Tento právny názor krajského súdu vychádzal predovšetkým z preukázaných skutočností, že poškodená Q. L. bola nútená nosiť Shanzov golier s tým, že jeho nosenie jej bolo odporúčané ošetrojúcim lekárom ešte dňa 8. 1. 2016, t. j. 48 dní po skutku, pričom z výsluchu znalca G.. V. bolo preukázané, že odporúčanie nosenia Shanzovho goliera ošetrojúcim lekárom ešte 48 dní po skutku znamenalo, že bolesť, limitácia a obmedzenie krčnej chrbtice muselo byť značného charakteru.

Okresný súd po opätovnom zrušení a vrátení veci poškodenú Q. L. podrobne vypočul k obmedzeniam obvyklého spôsobu života v súvislosti s nosením Shanzovho goliera a následne jednak na základe už vykonaného znaleckého dokazovania, ako aj výsluchu tejto poškodenej dospel v zmysle už vyjadreného právneho názoru krajského súdu k správne a zákonnému záveru, že poškodenej Q. L. boli konaním obžalovaného B.. R. D. spočívajúcim v jej strnutí na zem a po jej následnom kopnutí do zadnej časti hlavy, krku a ramena, spôsobené zranenia a to zmliaždenie záhlavnej oblasti, otras mozgu, zmliaždenie v oblasti krčnej chrbtice, podvrtnutie krčnej chrbtici, zmliaždenie steny hrudníka vľavo, ktoré si vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti do 8 týždňov a zároveň v príčinnej súvislosti s útokom utrpela Adaptačnú poruchu trvajúcu viac ako tri mesiace, čím boli bez akýchkoľvek pochybností naplnené aj pojmové znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a to aj v jeho kvalifikovanej podobe podľa ods. 3 písm. c/ Tr. zák., keďže jej spôsobil týmto svojím konaním ťažkú ujmu na zdraví. Záver o spôsobení ťažkej ujmy na zdraví vyplýva zo znaleckého dokazovania, z ktorého je nepochybne preukázané, že doba liečenia a práceneschopnosti poškodenej bola ustálená na dobu 8 týždňov a že poškodená utrpela Adaptačnú poruchu trvajúcu viac ako tri mesiace. Rovnako tak je zo znaleckého dokazovania ďalej zrejmé, že poškodená musela nosiť Shanzov golier a to aj 48 dní po skutku, čo dokazuje v úzkej súvislosti s výpoveďou poškodenej, že bolesť, limitácia a obmedzenie krčnej chrbtice museli byť značného charakteru. Krajský súd preto dospel k záveru, že táto kumulácia tak fyzickej, ako aj psychickej ujmy preukázanej nepochybne aj znaleckým dokazovaním predstavuje natoľko závažný charakter ovplyvnenia obvyklého spôsobu života, že možno s istotou konštatovať naplnenie pojmových znakov ťažkej ujmy na zdraví v zmysle § 123 ods. 3 písm. i/, ods. 4 Tr. zák.

V tejto súvislosti považuje krajský súd a to v súlade s názorom a záverom okresného súdu konštatovať, že táto právna kvalifikácia ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. prichádza do úvahy len vo vzťahu k obžalovanému B.. R. D.. Okresný súd po vykonanom rozsiahlom dokazovaní, v súlade s týmto dokazovaním kvalifikovane vyhodnotil, že bol to práve obžalovaný B.. R. D., ktorého znalci zhodne a bez akýchkoľvek pochybností označili za osobu, ktorá svojím konaním spôsobila najzávažnejšie a s výnimkou poranenia nosa, všetky zranenia poškodenej Q. L.. Vychádzajúc z obrazového záznamu je nepochybne, že trestnú zodpovednosť obžalovaného G.. G. D. vo vzťahu k prísnejšej právnej kvalifikácii podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. vylučujú aj samotné okolnosti priebehu skutkového deja vzťahujúce sa na ublíženie na zdraví vo vzťahu k poškodenej Q. L.. Okresný súd v tomto smere precízne vyhodnocuje obrazový záznam, z ktorého je aj podľa názoru krajského súdu nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že obaja obžalovaní, teda G.. G. D. a B.. R. D. neútočili fyzicky na poškodenú súčasne v tom istom časovom momente. Zodpovedá záznamu, že ako prvý udrel poškodenú obžalovaný G.. G. D. chrbtom ruky a až následne na poškodenú fyzicky zaútočil obžalovaný B.. R. D. a to tým spôsobom, že ju strhol na zem a následne ju kopol do oblasti zadnej časti hlavy, krku a ramena. Obžalovaný G.. G. D. už po údere poškodenej chrbtom ruky vo

fyzickom útoku nepokračoval. Išlo teda bezpochyby o síce spontánnu, ale individuálnu reakciu oboch obžalovaných na konanie poškodenej spočívajúcej v bránení poškodeného C. Q.. Okresný súd teda v zmysle obrazového záznamu dôsledne vyhodnotil časovú následnosť jednotlivých útokov, ako aj okolnosti tomu predchádzajúce a dospel k správne a jednoznačnému záveru, že v tomto prípade nešlo a ani nemohlo ísť o konanie v spolupáchateľstve. K uvedenému možno, podľa názoru krajského súdu doplniť snád' len to, že spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodenej Q. L. je nedbanlivostným následkom inak úmyselného trestného činu ublíženia na zdraví, čo zároveň zakladá povinnosť súdu posudzovať tento nedbanlivostný následok a trestnú zodpovednosť k nemu samostatne vo vzťahu ku každému z páchatel'ov.

Keďže krajský súd vyhodnotil spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodenej Q. L. ako kumuláciu tak fyzickej, ako aj psychickej ujmy, ktorá jej bola spôsobená, bolo nepochybne znaleckým dokazovaním preukázané, že najzávažnejšie zranenia spôsobil poškodenej svojím konaním obžalovaný B.. R. D. a útok oboch obžalovaných bol nepochybne individuálny, pričom neprebíhal súbežne vo vzťahu k tejto poškodenej dospel aj krajský súd pri samostatnom posudzovaní nedbanlivostného následku kvalifikovanej skutkovej podstaty k záveru, že pojmové znaky prečinu ublíženia na zdraví v jeho kvalifikovanej podobe podľa § 156 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. napĺňa len konanie obžalovaného B.. R. D.. Z uvedených dôvodov preto, podľa názoru krajského súdu neobstojí argumentácia prokurátora v tom smere, že psychické ochorenie Q. L. bolo spôsobené ako dôsledok celkového incidentu z 22. 11. 2015 a nielen z pôsobenia selektívneho, čiastkového útoku jedného z dvoch útočníkov. S určitou dávkou nadhľadu by tak pri danej argumentácii mohla prichádzať do úvahy trestná zodpovednosť za spôsobený nedbanlivostný následok ťažkej ujmy aj u obžalovaného Ing. G. D., keďže sa taktiež na incidente zo dňa 22. 11. 2015 zúčastnil.

V nadväznosti na vyššie uvedené krajský súd dodáva, že dôsledne sa okresný súd v rámci hodnotenia vykonaného dokazovania vysporiadal s podielom jednotlivých obžalovaných na trestnej činnosti a v súlade s obrazovým záznamom okresný súd pristúpil k úprave skutku pokiaľ ide o podiel obžalovaných v napádaní a poškodení zdravia poškodených. Ako prvú okolnosť upravil z časového hľadiska, že vypustil zo skutku napádanie C. Q. všetkými tromi obžalovanými súčasne, pretože ich konanie správne do momentu zakročovania ostatných poškodených a to aj s nevyhnutnou časovou rezervou vyhodnotil ako nutnú obranu. Druhou podstatnou skutkovou okolnosťou je už uvádzané upresnenie prvotného fyzického útoku B.. R. D. na Q. L., ktorú súd prvého stupňa v súlade s obrazovým záznamom ustálil ako strhnutie na zem a treťou okolnosťou je už taktiež uvádzaná skutočnosť, že najzávažnejšie poškodenie zdravia poškodenej Q. L. spôsobil len obžalovaný B.. R. D., čo aj podľa názoru krajského súdu jednoznačne vyplýva zo znaleckého dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Skutočne precíznym, kvalifikovaným a vyčerpávajúcim spôsobom sa okresný súd vysporiadal aj s obhajobou obžalovaných v tom smere, že konali v nutnej obrane, keď odvracali útok C. Q. proti B.. R. D.. Táto obhajoba bola aj podľa názoru krajského súdu jednoznačne vyvrátená obrazovým záznamom, výpoveďami svedkov a znaleckými posudkami. Okresný súd postupoval v tomto smere veľmi prezieravo a správne, rovnako ako aj orgány činné v trestnom konaní a neposudzoval konanie obžalovaných na začiatku priebehu skutkového deja ako trestný čin, ale ako čin, ktorým odvracali priamo trvajúci útok poškodeného C. Q. proti B.. R. D. a teda ich konanie vyhodnotil ako nutnú obranu. Zároveň je v tejto súvislosti potrebné zdôrazniť, čo v konečnom dôsledku uviedol aj okresný súd, že táto časť konfliktu, kedy obžalovaní odvracali útok poškodeného Q. nie je predmetom prejednávaneho skutku a je hodnotená len pre zachovanie kontextu celej udalosti. Vychádzajúc z obrazového záznamu a celého priebehu skutkového deja nemal krajský súd žiadnu pochybnosť ani o určení momentu, kedy obžalovaní spoločnými silami fyzicky premožli C. Q. a svojím počtom a aj použitou technikou mu znemožnili akýkoľvek ďalší útok. Krajský súd sa stotožnil s časovým vymedzením tohto momentu podľa obrazového záznamu na 03:14:15, čomu zodpovedá aj náležitá úprava skutku a ktorému zodpovedá konkrétna situácia, keď pribehli poškodení H., Q. a Y. L. a odťahovali obžalovaných od poškodeného Q., kedy sa dvíhal B.. R. D. zo zeme, čo jasne deklaruje, ako to uvádza okresný súd, pominutie nielen trvania útoku proti nemu, ale aj ďalšie hrozby takéhoto útoku, keďže C. Q. je v tomto momente prakticky fyzicky paralizovaný, leží na zemi a nevyvíja už žiadnu činnosť a z toho je zároveň zrejmé, že ďalší fyzický útok obžalovaného na poškodeného C. Q. už nebol potrebný a právne stratil na akejkoľvek legitimitate. Krajský súd sa s týmto precíznym vyhodnotením zo strany okresného súdu v celom rozsahu stotožňuje a v zásade k nemu nemá čo dodať, ani doplniť, vrátane argumentácie okresného súdu k obhajobe obžalovaných spočívajúcej v tvrdení o pretrvávajúcej hrozbe možného útoku zo strany poškodeného Q.. Dôsledná a vyčerpávajúca argumentácia okresného súdu zároveň vyvracia obhajobu obžalovaných v

tom smere, že okresný súd svojim hodnotením bagatelizuje ďalšiu fyzickú aktivitu poškodeného C. Q.. Len pre úplnosť krajský súd poukazuje aj na kvalifikovanú argumentáciu okresného súdu vo vzťahu k úvahe o aplikácii ustanovenia § 25 ods. 3 Tr. zák., teda či obžalovaní nekonali v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku strachu alebo zľaknutia, čo okresný súd správne a jednoznačne vylúčil s poukazom na znenie tohto ustanovenia, z ktorého je zrejmé, že sa vzťahuje len na fázu odvracania útoku.

Pozornosti okresného súdu vo vzťahu k obžalovanému B.. G. D. neunikla príslušná časť obrazového záznamu, z ktorého je zrejmé a je možné jednoznačne identifikovať, že osoba útočníka sa vracia ako prvá na miesto začiatku konfliktu, ktoré je už snímané bezpečnostnou kamerou objektu MARAX s.r.o. a touto osobou je jednoznačne obžalovaný B.. G. D., ktorého za útočníka označil aj svedok G. N..

Po opätovnom podrobnom oboznámení sa so spisovým materiálom a vykonaným dokazovaním tak nemal ani krajský súd žiadnu pochybnosť o tom, že obžalovaní G.. G. D., B.. G. D. a B.. R. D. svojim konaním naplnili všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., obžalovaní G.. G. D. a B.. R. D. aj podľa ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák., v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. u obžalovaného G.. G. D. a v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., u obžalovaného B.. R. D. po stránke objektívnej v tom, že po odvrátení fyzického útoku C. Q. pokračovali vo fyzickom napádaní poškodených a spôsobili im rôzne zranenia, ktoré ovplyvňovali ich obvyklý spôsob života, nie iba na krátky čas a v prípade poškodenej Q. L. bola spôsobená ako nedbanlivostný následok tohto úmyselného trestného činu konaním obžalovaného B.. R. D. ťažká ujma na zdraví.

Po podrobnom preskúmaní predloženého spisového materiálu a všetkých okolností majúcich význam pre určenie druhu trestu a jeho výmery podľa § 34 ods. 1 a nasl. Tr. zák. však dospel krajský súd oproti záveru okresného súdu k inému názoru, čo v konečnom dôsledku viedlo k zrušeniu napadnutého rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u všetkých obžalovaných s tým, že krajský súd následne sám rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

Okresný súd správne zistil, že ani jeden z obžalovaných nemá záznam v odpise registra trestov.

Z tohto dôvodu aj krajský súd v prípade všetkých obžalovaných zistil a aplikoval rovnakú poľahčujúcu okolnosť a to v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zák., keďže viedli pred spáchaním trestného činu riadny život.

Vo vzťahu k obžalovaným G.. G. D. a B.. R. D. však zrejme v rámci rozsiahleho vykonaného dokazovania unikla pozornosti okresného súdu prítomnosť jednej z príťažujúcej okolnosti a to príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., t. j. že spáchali viac trestných činov.

Pri ukladaní trestov krajský súd vychádzal z nasledujúcich trestných sadzieb.

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. (výtržníctvo) možno uložiť trest odňatia slobody až na tri roky (obžalovaný B.. G. D.).

Podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. (výtržníctvo) možno uložiť trest odňatia slobody na 6 mesiacov až 3 roky (obžalovaní G.. G. D. a Ing. R. D.).

Podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. (ublíženie na zdraví) možno trest odňatia slobody na 6 mesiacov až 2 roky (obžalovaný G.. G. D.).

Podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. (ublíženie na zdraví) možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere 2 roky až 5 rokov (obžalovaný B.. R. D.).

Obžalovaným G.. G. D. a B.. R. D. ukladal krajský súd trest v zmysle zásad pre ukládanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., keďže sa dopustili viacerých trestných činov a to pri rovnakom pomere príťažujúcich a poľahčujúcich okolností.

Vychádzajúc z vyššie uvedených základných sadzieb uložil obžalovanému G.. G. D. trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní

18 mesiacov. Súd tak ukladal trest v rámci základnej trestnej sadzby podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. a to pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Oproti výroku okresného súdu vo vzťahu k tomuto obžalovanému uložil krajský súd trest v mierne zvýšenej výmere, avšak vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho predchádzajúci život stále pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, nakoľko po zohľadnení všetkých okolností prípadu a predovšetkým miery účasti na skutku a spôsobu jeho konania (napadnutie osoby ženského pohlavia) považuje takto uložený trest za zákonný a spravodlivý a to aj vo vzťahu k trestom uloženým obom spoluobžalovaným.

Obžalovanému B.. R. D. uložil krajský súd a to aj po zohľadnení prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., rovnako ako okresný súd vychádzajúc zo základnej trestnej sadzby § 156 ods. 3 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Súd ukladal tomuto obžalovanému trest na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, nakoľko je toho názoru, že takto uložený trest zohľadňujúci tak mieru jeho účasti na skutku, ako aj spôsobenie najzávažnejšej ujmy poškodenej, vrátane spôsobu jeho konania spočívajúcom aj v útoku na osoby ženského pohlavia splňa, zohľadniac na druhej strane aj formu spôsobenej ťažkej ujmy a osobu obžalovaného, všetky kritériá z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Pokiaľ ide o obžalovaného B.. G. D. v danom prípade krajský súd konštatuje, že u tohto obžalovaného došlo k uznaniu viny len pre trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a teda neprichádza do úvahy ukladanie úhrnného trestu. Keďže sa teda nedopustil viacerých trestných činov ako spoluobžalovaní, neprichádza do úvahy ani aplikácia prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. Pri prevahe poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. j/ Tr. zák.) krajský súd aplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák. a teda znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Pri základnej trestnej sadzbe podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého možno uložiť trest odňatia slobody až na 3 roky, znamená zníženie hornej hranice úpravu trestnej sadzby na 0 až 2 roky, v rámci ktorej ukladal obžalovanému trest odňatia slobody. Zohľadniac mieru jeho účasti na skutku a všetky okolnosti, vrátane spôsobu spáchania trestného činu, dospel krajský súd oproti názoru okresného súdu k záveru, že ukladanie peňažného trestu by za daných okolností bolo neprimerane mierne, preto obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov, teda podmiennečný trest úplne na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby s tým, že aj u tohto obžalovaného takto uložený trest splňa všetky kritériá z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Vo vzťahu k návrhu prokurátora uložiť obžalovaným povinnosť ospravedlniť sa poškodeným v zmysle § 51 ods. 4 písm. e/ Tr. zák. s použitím § 50 ods. 2 Tr. zák. krajský súd uvádza, že uloženie predmetnej povinnosti pri ukladaní trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu (bez uloženia probačného dohľadu) prichádzalo do úvahy podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. do 31. 12. 2018. S účinnosťou od 1. 1. 2019 § 50 ods. 2 Tr. zák. uvedenú možnosť, resp. možnosť uloženia primeraných obmedzení alebo povinností uvedených v § 51 ods. 3 a 4 Tr. zák. bez súčasného ukladania probačného dohľadu nepripúšťa. Keďže ide o neskorší právny predpis, ktorý je v danom prípade a za daných okolností pre páchatel'ov priaznivejší a to vo vzťahu k prejednávanej trestnej veci ako celok, nebolo možné podľa názoru krajského súdu uvedenú primeranú povinnosť uložiť.

Všetky vyššie uvedené skutočnosti sú zároveň skutočnosťami, pre ktoré krajský súd zároveň rozhodol, že odvolanie obžalovaných ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.